

Förbannelsen

Amanda Svalin Skoog

Prolog

-Vad är det du säger? sa mannen roat. Vad får dig att tro att de är nyckeln? Det är ju inte ens vettigt, eller har jag fel?

Mannen lät road av pojkens gissning, men varför skulle han inte vara road?

Pojken tittade ner på marken.

-Det är bara det att alla säger ju att de är så speciella, sa pojken tyst.

-Ja, sa mannen, mindre roat denna gången. Så klart alla säger att de är speciella, de är kungliga!

Mannen började bli trött på pojken, men ju mer pojken sa, desto mer tveksam började mannen bli.

Så klart att det inte är de, tänkte mannen. Förresten så skulle det ändå vara omöjligt att kidnappa dem, slottet har ju en väldigt kraftig sköld. För oss dympyrer är det omöjligt att ta sig förbi, det är för mycket ljus för oss. Men tänk om de är nyckeln, tänk om det är dem vi behöver.

-Vad ska vi göra med honom? frågade den

ena vakten.

-Va? sa mannen som precis hade kommit ut från sitt tänkande.

-Vad ska vi göra med pojken? sa vakten igen.

-Eh, började mannen. Lämna honom hos hans familj nere i byn, säg till dem att de kan vara lugna, att han inte ställde till med problem.

-Okej, sa den andra vakten. Något mer?

-Ja, sa mannen. Skicka hit Danny, jag behöver honom.

Vakterna tvekade, de visste att det aldrig var något bra när mannen kallade på Danny.

-Okej, sa den första vakten efter en stund. Vakterna gick ut med pojken mellan sig, som om de var rädda att han skulle smita.

Efter ett tag kom Danny in i rummet.

-Du sökte mig, sa han och bugade.

Mannen visade tecken på att vakterna skulle gå ut och vänta, han ville vara ensam med Danny ett tag.

-Ja, började mannen. Du är kreativ och bra på att komma på planer när det gäller kidnappning, eller hur.

-Ja, sa Danny. Det kan man väl säga. Vad då då?

-Jo, sa mannen. Jag behöver din hjälp med att kidnappa prinsen och prinsessan.

-Oj, sa Danny förvånad. Varför?

-För att jag tror att vi behöver dem, sa mannen lågt men tillräckligt högt för att Danny skulle höra honom. Jag tror att de är nyckeln.

Kapitel 1

Tjenare, mitt namn är Ally Steinfield och jag är 16 år. Jag är en halvvampyr, med andra ord en hympyr (rätt konstigt ord om jag får säga det själv). Vi hympyrer finns tack vare vampyrerna, därför har vi lovat att skydda dem mot dympyrer. Dympyrer är onda vampyrer som lever på att dricka blod, helst dricker de vampyrblod men om de måste så dricker de även människoblod och hympyrblod. Vampyrerna måste dricka blod men inte alls mycket och de dricker bara av frivilliga, oftast är det människor som tycker att deras liv är hopplösa och lever på den lilla kicken man får av ett vampyrbett. Vi hympyrer behöver inte dricka blod, vi är liksom hälften vampyrer och hälften människor. Dympyrer har röda ögon, men om de är tillräckligt gamla så kan de ändra sin ögonfärg.

Varken dympyrer eller vampyrerna tål solen, men det gör vi. Men vi missar tyvärr det häftigaste, vampyrer kan utföra magi

och det kan inte vi. De kan ha kontroll över ett av de fyra elementen (eld, vatten, jord och luft). När de är ute i solen tappar de väldigt mycket kraft, till slut så svimmar de och kanske till och med dör. Det har aldrig hänt förut att någon har dött, men man vet aldrig, därför så är det natt för dem när solen är uppe och dag för dem när den är nere. Det är likadant för oss som är hympyrer eftersom vi utbildar oss för att skydda dem. Dympyrer tål inte heller solen, den bränner dem.

Dympyrer är odödliga, man kan endast döda dem med silverdolk. Vampyrerna dör oftast av ålder, de lever lite längre än människorna, men inte mycket. Vi hympyrer brukar inte leva så länge eftersom vi alltid utsätter oss för fara.

Precis som människorna så har vi en kung och en drottning, men vi har även sju andra mäktiga familjer som hjälper till att bestämma. Det är familjerna Statskov, Baltfer, Rawells, Kleinstrof, Lövfer, Qwells

och Wembler, den kungliga familjen är Mistiell. Vår drottning heter Estrella och det är typ officiellt att vi två hatar varandra, hon har sin åsikt och jag har en åsikt kan man väl säga. Kungen dog för tre år sedan i ett dympyranfall. Prinsessan heter Sarah och är i min ålder ungefär, prinsen heter Peter och är ett år äldre än mig. Kungafamiljen bor i slottet Amesia. Jag däremot går fortfarande i skolan, inte vilken skola som helst heller, nämligen självaste vampyrskolan St.

Dracula. Där lär vi hympyrer oss att skydda vampyrer, vårt motto är "Vampyrer framför allt" (låter ganska fjantigt om du frågar mig, men det är efter det vi lever). Vampyrerna lär sig kontrollera sin magi. Och så klart lär sig både hympyrer och vampyrer sig lite om historia, matte, geografi, biologi och andra tråkiga saker. Vi går i skolan tills vi är 18 år, då får vi hympyrer antingen varsin vampyr att vakta eller så får vi jobba som vakter vid slottet, man kan även bli lärare, men det är inte lika vanligt. Vi får inte låta något hända vampyrerna. Vampyrerna får leva ett nästan

helt vanligt liv, vi beskyddare måste följa dem överallt. Prinsen och prinsessan brukar få gå i skolan i slottet för att inget ska hända dem, men de har ett val. Sarah och Peter valde att gå i St. Dracula. Det är väldigt ovanligt, även om skolan har en magisk sköld som gör att dympyrer inte kommer in i skolan så är det säkrare att bo i slottet eftersom att där är det en starkare sköld.

Kapitel 2

Äntligen är det helg! Vi har haft ett av de största proven vi någonsin kommer att ha. Det var ett prov där vi skulle visa hur vi gjorde när vi skulle skydda en vampyr mot dympyrer. Det var lärarna som var dympyrerna, jag kan inte säga att det inte var lätt, men det var inte heller så svårt. Vampyren spelades också av en lärare. Vi har inte fått våra resultat, men jag tror att mitt är rätt så bra. Jag är ändå den bästa beskyddare av 16-åringarna.

Jag började gå mot mitt rum.

-Ally, Ally, ropade någon. Vänta!

Jag vände mig om och såg min bästa vän Jason.

-Ally, prinsessan fyller år imorgon, sa Jason andfått, man kunde verkligen höra att han hade sprungit. Vi är bjudna på balen imorgon kväll!

-Varför är vi det? sa jag förvånat.

-Alla är bjudna, sa Jason glatt. Prinsen fyller

18 år, det är stort!

-Ja, det antar jag, sa jag. Vilken tid är det då?

-Sju, sa Jason.

-Okej, tack för upplysningen, sa jag glatt. Vi ses där, måste fixa kläder.

-Okej, ses, svarade Jason.

Jag vände mig om och gick in.

-Men ni fattar ju inte, vi måste använda 16-åringarna, hörde jag en man säga. Min mor var väldigt tydlig med att det måste finnas fler beskyddare där.

-Jag förstår, men vad kan egentligen hända, sa damen han pratade med, jag kände igen henne, hon hade varit vikarie någon gång förra terminen.

Mannen vände sig surt om och gick mot mig. Oj, det är ju självaste prinsen.

-Åh, kan inte ni hympyrer sluta glo så där, sa Peter irriterat.

Jag hade inte ens märkt att jag hade glott på honom.

-Fö...Förlåt, stammade jag fram.

-Eh, kan du flytta på dig så jag kan komma förbi, sa Peter.

Jag flyttade snabbt på mig åt vänster. Peter gick förbi mig utan att säga ett ord.

Jag gick upp till mitt rum och hämtade pengar och stack till gallerian, så klart har skolan en galleria, det är för farligt att gå utanför skölden. Jag gick in i min favoritaffär, Glamour. När jag kom in så såg jag en klump av hympyrer och vampyrer rakt framför mig. Jag gick fram till klungan.

-Ursäkta, sa jag. Vad händer?

Ingen svarade. Jag knuffade mig fram, vad kunde vara så intressant att de samlades så här många hympyrer och vampyrer.

När jag äntligen hade knuffat mig fram så såg jag vad alla kollade på, det var prinsen och prinsessan som stod och letade kläder till balen imorgon. Alla försökte gå fram och ta en bild med prinsen eller prinsessan, men beskyddarna stoppade dem. Ingen fick komma i närheten av prinsen och prinsessan.

Jag suckade och vände mig om för att gå och leta kläder.

-Vänta, hörde jag prinsen säga. Det är du från hotellet, ju.

Jag förstod genast att han pratade med mig, hur kunde han känna igen mig? Jag vände mig om så att jag såg honom.

-Ja..., sa jag.

-Hur gammal är du? frågade han.

-16, svarade jag. Vad då då?

-Vad skulle du säga om att ni 16-åringar fick vara extra vakter på balen imorgon? frågade han. Mor vill gärna ha extra vakter nämligen.

-17-åringarna då, sa jag istället för att svara på frågan.

-De också så klart, sa han snabbt. Ju fler desto bättre!

-Det kanske är en bra idé, sa jag osäkert. Det bestämmer väl hennes majestät.

-Ja, det har du rätt i, sa han. Men det är alltid bra att höra era åsikter också.

Under hela vårt samtal (om man nu ens kan kalla det för ett samtal) hade hela klungan

hållit andan, det var inte vanligt att de kungliga pratade med icke kungliga.

Prinsen och prinsessan fortsatte med det de hade hållit på med innan mitt och prinsens "samtal". Jag började vandra hem, det var ju knappast lönt att köpa en klänning och man skulle jobba under balen.

Kapitel 3

När jag vaknade i morse kände jag lyckan strömma genom mig. Jag skulle få jobba som en riktig beskyddare idag, förhoppningsvis så skulle jag få ha på mig en riktig beskyddarkostym.

Jag gick till cafeterian och beställde en muffin och en varm choklad, inte den nyttigaste frukosten kanske men god är den allt. Jag gick ut och satte mig på en bänk precis utanför.

-Hallå där, sa Jason och kom springande mot mig. Har du hört att vi kommer att få jobba under balen!

-Ja, sa jag glatt. Det ska bli så kul!

-Ja, visst ska det, nästan skrek han.

Några vampyrer stirrade på Jason som om han var galen. Vampyrerna var nåt år yngre än oss. Så fort de lade märke till att vi såg dem så vände de på sig och gick.

-Det är så coolt, fortsatte Jason när de hade gått.

-Ja, det antar jag väl, sa jag.

Jason tittade på mig med en blick som kändes som om den såg igenom mig. Som

om han, bara genom att titta på mig, kunde lösa alla världens problem.

-Vad? sa jag till honom efter en stund.

-Vadå? sa han förvånat.

-Du kollar så där konstigt på mig igen, sa jag.

-Oj, sa han. Du märkte det.

-Så klart jag gjorde, sa jag lite förvånad över att han trodde att jag inte hade märkt det. Hur skulle jag inte kunna märka det?!

-Jag vet inte, sa han.

-Varför stirrade du så där, sa jag. Om jag får fråga.

-Jag vet inte, sa han nästan skamset. Det är bara ovanligt att du inte är så exalterad, jag trodde att du skulle bli helt galen över att få jobba på riktigt ikväll. Men... Du verkar inte alls exalterad eller galen.

-Åh, sa jag bara.

Det hade jag inte tänkt på. Jag hade tänkt alldeles för mycket på att prinsen faktiskt hade pratat med mig.

-Jag är bara fortfarande lite förvånad över att prinsen pratade med mig, sa jag.

-Han gjorde vad? sa han förskräckt.

-Jo, började jag. Han pratade med mig.

-Om vad? nästan skrek han.

-Vad jag tyckte om att vi 16-åringar skulle få

vara extra vakter ikväll, sa jag och hoppades att han inte skulle göra så stor grej av det.

Men...

-Va? skrek han. Frågade han dig?!

...såklart gjorde han det.

-Ja, sa jag.

-Varför frågade han dig, skrek han.

-Jag vet väl inte, sa jag lite irriterat. Hur ska jag veta?!

Jason märkte att jag hade blivit irriterad.

-Förlåt, sa han skamset. Hur skulle du veta.

-Det är lugnt, sa jag, fortfarande lite irriterat.

-Vad sa du då? sa han.

-Jag sa bara att det kanske var en bra idé och att det väl var hennes majestät som bestämmer det, sa jag, irritationen höll på att rinna av mig.

-Du sa vad? sa han.

Och där kom irritationen igen.

-Du hade chansen att säga vad du verkligen tyckte och du sa det? sa han.

-Ja, sa jag. Men vad skulle jag säga?

-Jag vet inte, sa han. Kanske att det var en väldigt bra idé och att det var bra att han frågade, eller?!

-Kanske om man tycker att det är en bra idé, sa jag.

Jason såg mållös ut och varför skulle han inte, det är ändå det alla 16-åriga hympyrer drömmer om.

-V-va? pressade Jason ut.

-Amen, började jag. Tänk lite, vi är inte redo.

-Inte redo? sa han fundersamt. Vi har tränat hela våra liv för att skydda vampyrer!

-Ja men det är meningen att vi ska träna 2 år till, sa jag, frustrerad över att min bästis ibland är så jobbig.

-Ok? sa han. Spelar det någon roll? Nej!

-Jo det gör det, sa jag. Man lär sig mycket på 2 år!

-Vi har lärt oss allt vi behöver, sa han. Jag tycker att vi är redo.

Jason vände sig om och gick in, lämnade mig. Hur kan han bara gå?

Kapitel 4

-Hur kunde han bara lämna mig? tänkte jag medan jag gick mot balsalen. Drottningen hade bestämt att balen skulle äga rum här på skolan eftersom att det var lättast. Det är ju lite skillnad på att bara de kungliga kommer till skolan och att alla 16-åringar och 17-åringar kommer till slottet, vi är några hundra och de kungliga är kanske 30 stycken.

-Ally, hörde jag en bekant röst säga.

Jag vände mig om och såg Jason komma gående mot mig.

-Vad vill du nu då? sa jag argt.

-Jag är ledsen för att jag bara gick innan, sa han. Vi borde ha rätt ut det.

-Ja det borde vi ha gjort, sa jag.

-Okej, började han. Jag är ledsen för hur jag betedde mig, du får ju ändå tycka som du vill.

-Tack, sa jag. Tror du att vi kan bli vänner igen då?

-Jag tror det, sa han.

-Du tror det, sa jag.

Vi log stort mot varann, vi vet båda två att det behövs mer än bara ett litet bråk.

-Kom nu då, sa jag glatt. Vi får ju inte komma försent.

-Nej det får vi inte, sa han och vi började springa till balsalen.

När vi kom fram till salen så märkte vi att nästan ingen hade kommit, vi hade alltså inte behövt spring.

-Ni där, hörde jag en kvinnlig röst säga. Kom! Jag vände mig om och märkte att hon menade oss. Kvinnan hade en lång siden klänning med blommor på. Hon hade långt, blont hår... Oj! Det var drottningen!

-Hallå? sa hon otåligt. Vad väntar ni på?

Varför pratade drottningen med oss?

Jag såg att Jason började gå till drottningen och började själv gå mot henne.

-Bra, sa drottningen när vi hade kommit fram.

Jag behöver dig där.

Hon pekade på Jason och sedan på en dörr 10 meter bort. Jason gick dit utan att säga något. Vi har lärt oss att vad de kungliga än säger så ska vi göra precis som de säger, utan att säga något. Man kan inte säga att jag är så bra på att hålla tyst.

-Ally, sa drottningen. Du kan ställa dig där borta.

Hon pekade på andra sidan rummet, 200 meter bort.

-Allvarligt?! sa jag irriterat.

Hon ville att jag skulle vara så långt ifrån Jason, hon ville att jag skulle ha det tråkigt. Som sagt, hon hatar mig!

-Gör som jag säger Ally, sa drottningen. Det är faktiskt jag som bestämmer.

Jag gick argt bort till andra sidan av rummet.

Efter tio minuter kom drottningen med en annan beskyddare. Beskyddaren hade den vanliga beskyddaruniformen, jag hade också fått en. Uniformen är svart och har en symbol som symboliserar fred och harmoni.

Symbolen är ett hjärta med en ring runt, rätt fjantigt men har man en sån på sin uniform så betyder det att man är en sann krigare. Jag är faktiskt förvånad över att jag fick en.

Beskyddaren hade bruna ögon och brunt, rufsigt hår. Samma färger som jag har.

Beskyddaren såg ut att vara några år äldre än mig, kanske tre år äldre.

-Ally, började drottningen. Det här är beskyddare Belikov. Han ska vakta här med dig.

Åå, det kunde varit Jason som skulle vakta med mig.

-Han är den bästa beskyddare vi har, sa drottningen.

-Överdriv inte nu, sa beskyddaren.

-Det gör jag inte, sa drottningen.

-Okej, sa jag. Varför kan inte Jason vakta med mig?

Drottningen gav mig en mördande blick, det är inte meningen att vi beskyddare ska ifrågasätta drottningen.

-För att jag inte tycker det, sa drottningen bestämt.

Drottningen gick iväg. Beskyddaren ställde sig bredvid mig.

-Så, började jag. Om vi ska stå här några timmar så kan jag väl få veta något om dig, t.ex. vad du heter.

-Okej, sa han. Jag heter Troy Belikov och jag kommer från Ryssland.

-Ah, sa jag. Det är därifrån ditt efternamn kommer.

-Ja, sa han. Det är ett typiskt, ryskt efternamn.

-Jaha, sa jag.

-Ja, sa han. Nu är det din tur.

-Va, sa jag förvånat.

-Det är din tur att berätta något om dig själv, sa han.

-Okej, sa jag. Jag heter Ally Steinfield och jag kommer ifrån California.

-Okej, sa han.

Innan vi hann säga något mer så började alla strömma in. För en gångs skull så fanns det hympyrer bland gästerna. Vi hympyrer brukar aldrig ses tillräckligt fina för att bli bjudna på såna här tillställningar.

Kapitel 5

-Åå, stönade jag. Blir du inte trött av att stå still i två timmar?

-Nej, sa Troy. Jag har gjort såna här saker förut, jag är van.

Boom! Jag kastades bakåt av den enorma explosionen. Ingen av beskyddarna hann ens märka vad som hade hänt innan flera dympyrer störtade in genom hålet som explosionen skapat.

Jag försökte resa mig upp men jag kunde inte. Jag tittade ner på mitt ben och såg att jag hade landat på en spik. Spiken hade trängt sig in genom min hud och träffat en muskel.

Efter ett tag fick jag erkänna att jag inte, oavsett hur mycket jag kämpar, skulle kunna ta mig upp. Jag kollade upp och försökte förstå vad som hade hänt när jag hade försökt resa på mig. Jag märkte att det hade blivit tyst, eller nej... Det hade varit helt tyst hela tiden. Jag tittade ut i rummet. Men det kan ju inte stämma! Hur kan det inte låta något när alla slåss?! Jag tog upp handen till örat. Aj! Jag drog snabbt bort handen från örat. Nu

fattar jag! Jag hade blivit döv, bara för stunden hoppades jag, av explosionen.

Jag såg hur mina hympyr-kompisar slogs mot dympyrerna. Jag såg i deras ögon att dem var villiga att riskera livet för vampyrerna bakom. Jag såg flera dympyrer falla till marken och jag såg några hympyrer falla, men hympyrerna var inte döda. Varför var de inte det? Varför lät dympyrerna dem leva?

Jag märkte varför. Dympyrerna var bara ute efter en sak... Sarah och Peter, prinsessan och prinsen. Men varför? Visst, dympyrer gillar att ta de kungliga vampyrerna men de brukar inte vara så inne i att ta de.

Jag såg att dympyrerna kom närmre och närmre Sarah och Peter, jag såg fler och fler hympyrer falla till marken, fortfarande levande men rejält skadade. Jag såg alla skräckslagna hympyrer som försökte springa ut ur salen.

-Jag fixar inte att bara titta på, sa jag tyst till mig själv.

-Hjälp, hjälp, hörde jag någon skrika, jag har min hörsel tillbaka!

Jag kollad åt det hållet som ropet kommit ifrån. Det var Sarah. Fem dympyrer hade omringat henne. Jag försökte ta mig upp igen,

jag måste hjälpa henne.

Helt plötsligt stod jag på två ben. Jag tittade bakom mig. Där stod Troy. Han hade dragit upp mig.

-Tack, fick jag ut.

-Det var så lite så, sa han och började springa mot prinsessan. Jag försökte springa efter honom men jag han inte ikapp, jag kunde knappt gå. Men jag tog mig fram i min takt.

På bara några sekunder hade Troy kommit fram till prinsessan. Han tog sig an de fem dympyrerna som omringat henne. På bara nån minut var de nere. Troy och prinsessan började springa mot mig. Jag stannade och väntade på att de skulle komma.

-Ally, skrek Troy. Bakom dig!

Jag vände mig om och såg en dympyr komma springa mot mig. Jag tog fram silverdolken som jag hade fått i sista sekunden och stack den rakt igenom dympyrens hjärta. Dympyren stelnade till och föll ner till golvet.

-Snyggt jobbat, sa Troy.

-Tack, sa jag stelt, det var den första dympyrer jag hade dödat.

Troy och Sarah fortsatte mot dörren och jag haltade mig fram mot dörren. Planen var att

skynda oss ut och gömma oss, vi visste alla tre att om vi stannade här inne så skulle vi inte klara oss.

Precis innan Troy och Sarah kom fram till dörren hoppade ett par dympyrer fram och spärrade deras väg. Det hände så plötsligt att Troy blev riktigt överraskad. Innan han hade märkt vad som hade hänt kastade sig en dympyr över honom. Troy försökte komma loss men han lyckades inte. Jag försökte gå vidare fram men det gick inte. De andra dympyrerna tog prinsessan och försvann ut genom dörren.

Dympyren som hade fällt omkull Troy reste sig snabbt upp och följde efter de som hade tagit prinsessan.

Jag var nästan framme vid Troy när jag märkte att alla dympyrer skyndade sig ut. Varför? Jag stannade och kollade ut i salen. Jag försökte hitta ledtrådar till varför dympyrerna hade skyndat sig ut men jag kunde inte hitta något. Vänta...

-Nej! hörde jag någon skrika.

-De är borta! hörde jag någon annan skrika.
...prinsen är borta!

Kapitel 6

Vi beskyddare hade blivit inkallade till kungen och drottningen. Tydligt hade även prinsen blivit kidnappad.

-Ja, började kungen. Man kan ju säga att ni har gjort oss väldigt besvikna.

Drottningen sa inget, hon stod bara vid sidan om och grät och man hörde på kungen att han när som helst skulle kunna brista i gråt.

-Vi förstår, sa en högt uppsatt beskyddare. Vad vill ni att vi ska göra?

-Det finns inget ni kan göra, sa kungen och tittade bort. De är så gott som döda.

-Va! sa jag utan att tänka mig för.

-Ally, sa Jason vädjande. Låt bli. Jag struntade i honom.

-Tänker ni bara ge upp på era egna barn!? sa jag argt. Lämna dem åt döden? Ni måste göra något!

-Vi kan inte göra något, sa kungen.

-Nej, sa jag sansat. Ni kanske inte kan göra något och ni kanske är för rädda för att göra något, men vill ni veta en sak? Det är inte jag och jag tänker göra något!

-Jag beundrar ditt mod, sa kungen. Men du skickar bara ut dig själv på ett

självordsuppdrag! Särskilt om du gör det själv.

-Men hon gör inte det själv, sa Troy och steg fram. Jag följer med henne.

-Det kan vi inte låta dig göra, sa kungen bestämt. Vi har redan förlorat din syster, vi behöver inte förlora dig med.

-Som om ni bryr er! sa Troy. Ni uppmuntrade ju Mary till att göra sitt så kallade självordsuppdrag.

-Det gjorde vi inte alls, sa kungen som börjat tappa humöret.

-Inte? sa Troy.

-Nej, sa kungen.

-Jaja, sa Troy och ryckte på axlarna. Vi kommer att hitta prinsen och prinsessan.

Troy tog tag i mig och släpade ut mig genom dörren.

-Okej, sa jag. Har du någon plan?

-Ja, sa han. Vi måste hitta min syster.

Kapitel 7

-Har du blivit galen? sa jag förskräckt. Ingen har hört från henne på flera år! Vissa tror till och med att hon är död!

-Hon är inte död, sa Troy. Hon bor i LA.

-För det första, började jag. Hur fick du reda på det? För det andra... Hur ska det hjälpa oss? Vet du hur stort LA är?!

-Ja, sa han.

Så klart han gjorde! Vilken dum fråga!

-Så hur hade du tänkt att vi skulle hitta henne? sa jag.

-Eh, började han. Jo, jag vet inte om det hjälper... Men jag har hennes adress.

-Allvarligt, sa jag. Du kunde inte sagt det direkt?

-Jo, sa han. Det kunde jag.

Gud vad irriterande han är. Tänk att jag måste stå ut med honom!

-Där är de, ropade någon.

-Kom nu! sa Troy och drog med mig mot garaget där alla bilarna står.

-Aj! protesterade jag. Jag har fortfarande ont i mitt ben!

-Stanna! ropade någon bakom oss. Om inte så blir ert straff tufft. Kungen har bestämt att

ingen får lämna området! Det är bäst att ni lyssnar på er kung!

Okej, jag tror att jag åtminstone ska försöka ta mig till bilarna.

-Min syster lyssnade på honom, sa Troy medan vi sprang mot den nyaste modellen av Toyota. Det gick inte så bra för henne. Hälsa kungen och drottningen att vi ska hitta prinsen och prinsessan!

Vi hoppade in i bilen och Troy backade ut ur garaget, rakt på beskyddarna.

-Förlåt! ropade jag ut ur fönstret.

-Var det verkligen nödvändigt att köra på dem?! sa jag surt.

-Ja, sa Troy. Annars hade dem följt efter oss.

-Ja, sa jag. Men nu är vi förrädare! Vet du vad dem gör med förrädare?! Dem dödar dem!

-Ja, sa han. Därför ska vi inte låta dem ta oss. Vi ska rädda prinsen och prinsessan. Okej?

-Okej, sa jag.

-Bra, sa han.

-Kan du åtminstone berätta vart vi ska? sa jag.

-Vi ska till Beverly Hills, sa han.

Kapitel 8

-Varför stannar vi? sa jag.

-Vi måste ju ta en matpaus, sa Troy.

-Varför? sa jag.

-För till skillnad från dig så är jag inte onaturlig, sa han. Du vet väl att normala personer blir hungriga.

-Ja, sa jag. Men vi har bara en timme kvar. En timme!

-Ja, sa han. Men jag kan inte hålla mig en timme. Jag måste gå på toa.

-Jaha, sa jag. Så vi ska inte äta, vi ska gå på toaletten.

-Vi ska göra båda två, sa han och öppnade bildörren.

-Okej, sa jag och spände loss mig.

Jag öppnade dörren och gick ut. Vi gick in i macken och Troy ryckte genast till sig en godispåse.

-Allvarligt? sa jag.

-Hörru! sa han. Det är inte du som kör, jag behöver ju ändå nån belöning!

-Okej, sa jag. Bara du betalar så är det lugnt.

-Vad vill du ha? sa han. Hamburgare eller korv?

-Hamburgare, sa jag.

-Okej, sa han. Något att dricka?
-Coola, svarade jag.
-Jag tar samma, sa Troy till mannen bakom disken.
Mannen knappade in något i sin kassaapparat.
-Det blir 50 kr, sa mannen.
Troy räckte fram en skrynklig 50 lapp.
Mannen tog den och stoppade den en burk vid sidan om.
-Vänta 5 minuter, sa han och gick in i ett annat rum bakom disken.
-Sen när kan man handla hamburgare på en mack? sa jag.
-Jag vet inte, svarade han. Men det spelar väl ingen roll.
-Nej, sa jag.
Vi stod i flera minuter i tystnad.
-Här har ni er mat, sa mannen.
-Oj! sa jag förskräckt.
-Vad? sa Troy.
-Jag såg honom bara inte komma, sa jag.
Vänta... Dina ögon såg röda ut.
-Det är nog bara skenet som bedrar, sa mannen. Jag har gröna ögon.
-Nej, började Troy. Du har blå ögon.
-Åh! sa mannen. När ska jag lära mig?!

-Du är en dympyr! sa jag förskräckt.
Både jag och Troy ställde oss i försvarsställning.
-Här, sa Troy och tog fram något från sin jacka.
En silverdolk! Hur hade han fått tag i den?
-Tack, pressade jag fram och tog den från hans hand.
Han tog fram en till till sig själv.
Dympyren hoppad fram rakt mot mig. Jag tog upp dolken för att försvara mig, men innan jag visste ordet av så blev dympyren till sten.
Dympyren föll till marken och jag såg att det satt en dolk i ryggen på honom. Jag kollade på Troy men han såg lika förbluffad ut.
-Vem där? sa jag försiktigt och kollade mot disken.
En kvinna steg fram ur rummet som dympyren hade gått in i innan.
-Mary? sa Troy förvånad.

-Vad gör du här? sa Troy när vi satte oss i bilen.
-Det skulle jag gärna vilja fråga dig också, svarade Mary.
-Prinsessan och prinsen är kidnappade, sa Troy tvärt. Av dympyrer.

- Vi ska rädda dem, lade jag till.
- Jaha, sa Mary. Men vad gör ni här då, ni kommer knappast hitta dem här.
- Eh, sa Troy.
- Vi åkte hit för att hitta dig, sa jag. Troy tyckte att vi behövde dig för att hitta prinsen och prinsessan.
- Jo, sa Mary. Jo jag tror att jag vet var de är.
- Var, sa jag snabbt.
- I Paris, sa Mary.

Kapitel 9

- Vi satt tysta och jag tittade ut på alla ängar och åkrar vi körde förbi, dem tycktes aldrig ta slut. Här och var fanns det hus och bondgårdar. Tänk om man kunde leva så här, utan något att vara rädd för.
- Vi är framme om ca en timme sa Mary och jag kom ut från mitt tänkande.
 - Vad ska vi göra när vi kommer till Paris då? sa jag.
 - Vi ska hitta Eiffeltornet, sa Mary.
 - Hur vet du ens detta? sa jag misstänksamt.
 - Innan jag lämnade hovet så var jag chef för utredningsbyrån, sa hon stolt. Vi utredde olika slags fall och när jag åkte hit till Paris, ca en månad efter jag lämnade hovet, så hörde jag ett samtal från ett gammalt hus nära Eiffeltornet och jag slår vad om att det var Irial som pratade.
 - Irial? sa Troy.
 - Åh, sa Mary. Jag kände honom innan han blev en dympyr.
 - Jaha, sa Troy. Han som räddade ditt liv?
 - Ja, sa Mary och blev helt röd om kinderna. Jag hade inte behövt hans hjälp.
 - Säkert, sa Troy och skrattade.

-Jaja, avbröt jag dem. Fortsätt Mary.
-Hur gammal sa du att hon va? sa Mary.
-16, svarade Troy.
Jag himlade med ögonen.
-Varför tog du med henne om jag får fråga? sa Mary.
-För att hon var den enda som våga gå i mot kungen, sa han. Och hon klarade av att döda en dympyr, det är inte många 16-åringar som gör det.
-Nej det är det inte, sa Mary.
-Kan du fortsätta? sa jag.
-Ja, sa Mary. Var var jag... Jo, i alla fall så hörde jag honom prata med någon som hette Manny, nej Danny, och dem pratade om att kidnappa någon.
Då förstod jag inte men nu gör jag. Dem vill ha prinsen och prinsessan eftersom att dem är nyckeln.
-Nyckeln till vad? sa jag.
-Till att bryta dympyrernas förbannelse, sa Mary.

Vi körde in på Eiffeltornets parkering och klev ur bilen.

-Där borta, sa Mary och pekade på ett gammalt, slitet hus.

Vi gick bort till huset och Troy slog in dörren.
-Mjau, mjau, hörde vi när vi gick in.
Troy ställde sig kvickt i försvarsställning.
-Ta det lugn brorsan, sa Mary. Det är bara en katt.
En vitgrå katt kom fram till Mary.
-Hej där, sa Mary och satte sig ner på huk och började klappa katten.
-Dem är inte här, sa Troy besviket.
-Nej, sa Mary. Men jag vet var dem är.
-Va? sa jag argt. Varför skulle vi hit då?!
-För att jag inte visste när de skulle ge sig av, svarade Mary.
-Var är dem då? sa Troy och kollade efter ledtrådar.
-Notre-Dame, sa Mary och fortsatte klappa katten.

Kapitel 10

Vi satt i bilen på väg till Notre-Dame.

-Varför i hela fridens namn tog du med den där saken?! sa Troy argt.

-För det första så är det ingen sak utan en katt, en väldigt fin raskatt faktiskt, försvarade Mary katten.

-Du vet väl inte ens vilken ras det är, sa Troy och himlade med ögonen.

-Jo, sa Mary. Det är en colourpoint ragdoll, blåfärgad.

-Den är grå, sa Troy irriterat.

-Hallå, sa Mary. Du kan ju ingenting om katter!

-Nej, sa Troy. Det behöver jag inte kunna heller, jag har ju dig.

-Vad ska den heta? avbröt jag dem.

-Nypon, sa Mary och katten började spinna. Hon ska heta Nypon.

Vi gick in i Notre-Dame och Mary tog genast täten.

Vi kom till en dörr där det stod två dympyrer och vaktade. Mary tog upp en silverdolk och smög fram. Den ena han inte ens märka henne innan hon stack dolken i hjärtat på den. Den andra gick direkt i anfall. Den var snabb

men inte tillräckligt snabb. Efter bara nån minut var den också död. Vi skyndade oss vidare.

Till slut kom vi till en stor metall dörr. Dörren hade något konstigt mönster på sig. Det var fyra ringar bredvid varandra och en dolk över och under ringarna. Mary tog fram ett armband och höll upp det. När jag tittade närmre så såg jag att det hade samma mönster. Dörrarna öppnade sig långsamt. Vi orkade inte vänta på att de skulle öppna sig helt så vi rusade direkt in.

När vi kom in i rummet blev vi anfallna av flera dympyrer. Jag och Troy tog fram våra dolkar. Efter ett tag var striden över och Mary sprang fram till en brunn som stod mitt i rummet. Det lyste en ljusstråle ner i brunnen. Ljusstrålen var ljusblå och såg magisk ut.

-Kom, ropade Mary och hoppade ner i brunnen.

Jag och Troy hoppade och det kändes som om brunnen aldrig skulle ta slut. Men efter ett tag landade jag i ett nät. Jag skyndade mig efter Mary och Troy.

Efter ett tag kom vi fram till ännu ett rum. Jag

såg prinsen och prinsessan mitt i rummet.

En dympyr kom ut ur skuggorna.

-Hur lyckades ni ta er förbi alla vakterna?
frågade dympyren.

-Det var inte så svårt, sa Mary.

Jag och Troy ställde oss i attackposition. Mary bara stod där. Jag och Troy kollade på varann. Varför ställde hon sig inte i attackposition? Eller försvarsposition i alla fall?

Efter ett tag märkte jag och Troy varför.

Plötsligt bara försvann dympyren.

-Du visste det hela tiden, eller hur, sa jag
matt.

-Ja, sa Mary och gick fram till prinsen och prinsessan. Han är för smart för att slåss mot tre helt ensam.

Mary knöt upp prinsen och prinsessans band och de såg förskräckta ut.

-Det var inte därför, eller hur, sa Troy. Han skulle nog lätt ta ner mig och Ally.

-Okej, sa Mary. Han skuggkysste mig när han fortfarande var en vampyr. Vi har ett slags band.

-Han gjorde vad? sa Troy förtvivlat.

-Han skuggkysste mig, sa Mary. Han förde tillbaka mig från de döda.